

Malakias Lindfors

Malakias Lindfors syntyi Laviassa 1.1.1837. Hän oli perheen toinen Malachias, ensimmäinen oli kuollut lapsena ja nimi kierrätettiin uudelleen käytettäväksi. Malakiaan vanhemmat olivat Puolan Jussina tunnettu Johan Antinpoika, joka käytti myös nimeä Kujansuu, ja Maria Axelsdotter. Lapsia perheeseen syntyi kahdeksan, joista neljä eli aikuisikään. Neljän pikkulapsen kuolema niissä oloissa oli kuitenkin normaalia, 1800-luvulla arvioidaan lapsikuolleisuuden olleen noin 30 %.

Malakiaan äiti Maria Axelsdotter kuoli 1846, pojan ollessa alle kymmenvuotias. Isä avioitui uudelleen Maria Johansdotterin kanssa ja sai hänen kanssaan yhden lapsen. Sekä Johan että hänen uusi puolisonsa kuolivat 1868, suurten nälkävuosien aikaan. Heidän yhteinen lapsensa, 1847 syntynyt Karoliina Johansdotter, on tuolloin ollut 11-vuotias. Hänen kohtalostaan ei ole tietoja, kuolleeksi hänet on kirjattu sata vuotta syntymänsä jälkeen,

Malakiaan lapsuudesta on hyvin vähän tietoja. Yksi pikku detalji löytyy kuitenkin kirkonkirjoista. Malakiaan kummina toimi kraatari Michel Stenfors. Tällä suhteella saattoi olla merkitystä siihen, että Malakias lähti kraatarinoppiin. Toisin kuin isänsä ja äitinsä sukulaiset, Malakias ei valinnut sotilasuraa.

Vuonna 1851 14-vuotias Malakias muutti sisarensa Cajsa-Stinan perheeseen. Cajsan mies, Jeremias Johansson Hartman toimi pitäjänrätälinä, mikä on antanut Malakiaallekin virikkeen rätälin ammattiin. Hartmanin perhe ja Malakias muuttivat pian Yli-Putton taloon, Cajsan ja Malakiaan mummolaan.

Saatuaan alkuopin kraatarin ammattiin Hartmanilta, Malakias lähetettiin 21-vuotiaana Poriin rätälinoppiin. Päästäkseen kaupunkiin rätälinoppilaaksi piti nuoren miehen olla moitteeton, terve ja avioliitossa syntynyt. Koska nämä edellytykset täyttyivät, pääsi Malakias rätälimestari Wahlbergin oppiin. Tuossa opissa hän oli 5.11.1858 -19.2.1859. Noin lyhyt aika merkitsee sitä, että Malakias ehkä oli kisälli, mutta ei rätälimestari. Pitäjänrätälille tuo koulutus saattoi hyvinkin riittää. Pitää muistaa myös se, että tiukasti säädelty ammattikuntalaitos oli tuolloin jo käymässä vanhanaikaiseksi.

Porin suunta oli luonteva lavalaisille, sillä se oli lähin kaupunkipaikka. "Valtamaantie" Laviasta Kullaalle on rakennettu 1852. Kun tieyhteys Suodenniemelle oli rakennettu jo aikaisemmin, muodostui maatieyhteys Tampereelta Poriin juuri Lavian kautta. Tätä toetä kulki lankkuja ja tervaa Poriin ja kauppatavaroita Porista sisämaahan. Kovin nopeaa ja turvallista tuon valtamaantien käyttäminen ollut. Vaarana olivat rosvojen ja susien lisäksi naapurikuntien miehet joiden kanssa voitiin joutua tappeluun. Siksi matkaa tehtiinkin kyläkunnittain isommalla porukalla. Tuollaisessa joukossa, hevoskyydillä, Malakias on tahtanut matkan Poriin.

Pori ja ammattikuntalaitos

Porin kaupunki oli kokenut suurpalon vuonna 1852. Uudelleen rakennettu kaupunki haluttiin tehdä palonkestäväksi, Siksi sille annettiin ruutukaava, joka edelleenkin hallitsee kaupungin keskustaa. Asukkaita Porissa oli yli 6.000, mikä silloisissa oloissa oli paljon. Poria suurempia kaupunkeja olivat tuolloin Turku, Helsinki ja Viipuri, mutta sisämaankaupungit Tampere ja Kuopion olivat samaa suuruusluokkaa kuin Pori. Laviasta tulleeseen kraatarin oppilaaseen kaupunki teki varmasti suuren vaikutuksen.

Ennen vaateteollisuuden syntyä rätälit tekivät suuren osan vaatteista, vaikka yksinkertaisempia vaatteita tehtiin puhdeaskareina kodeissa. Isojen talojen isäntien, kauppiaiden, kirkon ja virkamiesten puvut olivat lähes poikkeuksetta rätälin tekemiä kuten myös vähäisempien kansalaisten pyhävaatteet. Pukujen arvoa osoittaa sekin, että perunkirjoituksissa vaatteet lueteltiin ja varsinkin pyhävaatteet siirtyivät perintönä. Perittyjen vaatteiden sopivuus oli tietysti huono, joten rätäliä tarvittiin muutostöihin.

Ammattikuntajärjestelmään kuului, että itsenäisinä yrittäjinä käsityöammateissa saivat toimia vain mestarit, joille mestarin arvo oli myönnetty heidän suorittuaan hyväksytyyn mestarinäytteen. Mestarin alaisuudessa toimivat kisällit ja oppipojat. Ennen kuin käsityöläinen saattoi päästä mestariksi, hänen oli ensin pestauduttava oppipoikana

jonkun mestarin palvelukseen ja harjoitettava ammattitaitoa. Kun hän oli riittävästi oppinut, mikä kesti yleensä 3 – 5 vuotta, hän saattoi suorittaa kisällinäytteen ja saada kisällin arvon sekä vuosia myöhemmin mahdollisesti mestarin arvon.

Kaupungeissa käsityöläisten toimintaa säätelivät eri säädökset kuin maaseudulla. Hieman yksinkertaistaen voidaan sanoa, että maaseudulla ns. pitäjänkäsityöläiset saivat luvallisesti harjoittaa käsityöläisammattia. Pitäjänräätiliksi haluavan tuli pyytää käräjiltä lausunto siitä, että pitäjässä oli tarve uudelle räätilille ja sen saatuaan hakijan oli anottava lääninhallituksesta lupa pitäjänkäsityöläiseksi pääsemiseksi. Pitäjänkäsityöläiset olivat lääninhallituksen auktorisoimia käsityöläisiä, joilla oli monopoli käsityöläisammattien harjoittamiseen pitäjän alueella. Käytännössä tämä ei pitänyt paikkaansa, vaan pitäjissä oli aina myös käsityöläisiä, jotka eivät olleet lääninhallituksen hyväksymiä. Kilpailutilanteen kärjistyessä paikalliset viranomaiset saattoivat puuttua auktorisoimattomien käsityöläisten ammatinharjoittamiseen.

Ammattikuntalaitos oli kuitenkin jo aikansa elänyt. Elinkeinovapaus säädettiin Suomeen 1868, jolloin myös ammattikuntalaitos lakkautettiin. Vaikka ammattikuntalaitos lopetettiin, jäi tietysti saatu oppi jäljelle.

Kun Malakias ryhtyi räätilin ammattiin, oli alan suuri muutos jo tapahtumassa. Suomalainen tekstiiliteollisuus sai uusia markkinoita Venäjältä. James Finlaysonin vuonna 1820 Tampereelle perustama puuvillatehdas kasvoi parissa kymmenessä vuodessa koko maan suurimmaksi teollisuuslaitokseksi. Siinä oli 1860-luvun lopulla jo 2000 työntekijää, kun koko kaupungissa oli asukkaita vain 5 600. Vuonna 1856 perustettu Tampereen pellavatehdas alkoi jalostaa kotimaista raaka-ainetta. Samoihin aikoihin syntyivät myös Liljeroosin ja Petersonin kehräämöt sekä Nottbeckin sukkatehdas. Vuoden 1870 paikkeilla 40 prosenttia Suomen teollisuustyöväestä oli töissä Tampereella.

Isaac Merritt Singer patentoi ompelukoneen vuonna 1851. Tekstiiliteollisuuden kehittyminen ja ompelukoneen keksiminen eivät kuitenkaan tehneet maaseudun räätiläitä tarpeettomiksi, pikemminkin päinvastoin. Kotimaisen kangasteollisuuden syntyminen teki kankaiden hankinnan helpommaksi ja toi siten räätilin tekemät vaatteet myös tavallisen kansan ulottuville. Ompelukoneet eivät syrjäyttäneet räätiläitä, mutta jos räätilillä oli varaa hankkia kone, kasvoi työn tuottavuus.

Oppiajan jälkeen Malakias palasi Laviaan ja asettui asumaan kirkonkylän Rankoselle rengiksi, mutta teki todennäköisesti pääasiassa räätilin töitä. Rankonen on yksi kirkonkylän vanhoista kantatiloista, jonka omistajat tunnetaan 1500-luvulta lähtien. Tuossa vaiheessa Malakias otti sukunimekseen Lindfors. Siihen aikaan alettiin korvaamaan patronyymejä (Johansson) ”oikeilla” sukunimillä ja nimenomaan käsityöläisten velvollisuudeksi katsottiin ottaa ruotsinkielinen nimi. Nimen antoi kirkkoherra, mutta toki nimen saajallakin oli oikeus vaikuttaa siihen.

Usein länsisuomalaiset sukunimet perustuvat talon sijaintipaikkaan, mutta Malakias ei ollut talollinen, eikä sukunimi voinut perustua asuinpaikkaan. Isänsä, Puolan Jussin, sukunimeä Kujansuu hän ei ottanut käyttöön, joten Kujansuu jäi yhden sukupolven nimeksi. Jotkut käsityöläiset ottivat käyttöön mestarinsa sukunimen, mutta sekään ei tässä tapauksessa tullut kysymykseen. Ehkä Malakias on vain miettinyt, minkä nimen ottaisi ja Lindfors on tuntunut sopivalta.

Malakias edusti suvussaan ensimmäisenä käsityöläisammattin harjoittajaa. Tätä voi pitää jo jonkinlaisena sosiaalisena nousuna, joskin Malakias kuului edelleenkin maaseudun

tilattomaan väkeen, jolla ei ollut edustusta valtiopäivillä. Valtiopäivillä edustettuja säätyjä olivat aatelisto, papisto, porvaristo ja talonpojat. Tosin oikeus edustukseen valtiopäivillä oli kuollut kirjain, sillä vuoden 1809 Valtiopäivien jälkeen seurasi tauko ja valtiopäivät kutsuttiin seuraavan kerran koolle vuonna 1863.

Suodenniemellä syntynyt Karoliina Rask oli Porissa piikana (15.11.1859 - 3.10.1862). Hän muutti Porista Laviaan, piikaksi Rankoselle. Malakias ja Karoliina vihittiin 1862. Malakias ja Karoliina ovat saattaneet tuntea toisensa Porissa tai jopa sitä aikaisemmin Karoliinan asuessa ennen Poriin muuttoa Lavian kirkonkylän Roikalla, missä hänen isänsä oli työmiehenä.

Malakias ja Karoliina saivat neljä lasta. Vanhemmat lapset Johanna Wilhelmiina (1863) ja Karl Edvard (1866) syntyivät perheen asuessa vielä Rankosella. He kokivat suuret nälkävuodet varhaislapsuudessaan. Tekla syntyi 1871, nälkävuosien jälkeen. Amanda syntyi 1873, mutta kuoli jo yksivuotiaana hinkuyskään.

Aivan nuhteettomasti Malakiaan ensimmäiset vuoden avioliitossa ja pitäjänräätälinä eivät kuitenkaan sujuneet. Vuoden 1865 talvikäräjillä pitäjänräätäli Malakias Lindfors tuomittiin salavuoteudesta ja kärjärauhan rikkomisesta. Rangaistus vahvistaa tiedon siitä, että Malakiaalla oli avioton poika. Avioton raskaus oli sen ajan maalaisyhteisössä poikkeava tapaus, jonka ajateltiin edustavan holtitonta, moraalin ja yhteisön normien vastaista elämää. Missään tapauksessa se ei voinut olla yksityisasia, vaan juurujen ja huhujen lähde ja kohde. On myös muistettava, että vielä tuolloin voimassa olleen Ruotsin vuoden 1734 lain rikoskaaren mukaan kyseessä oli rikos, josta voitiin tuomita sakkoihin: "Jos naimatoin mies salavuoteutta pitää naimattoman waimoihmisen canssa; maxacon mies sackoa kymmenen talaria ja waimo wijsi."

Jos lapsen isä oli jo naimisissa, oli rikoksen nimikkeenä salavuoteuden sijasta huoruus: "Jos naimatoin mies teke huorin naidun waimon canssa, eli naimatoin waimo-ihminen nainehen miehen canssa; tehkön sackoa se cuin nainut on, cahdexankymmendä talaria, ja naimatoin neljäkymmendä talaria."

Koska Malakias tuomittiin vain salavuoteudesta, on mahdollista, että syrjähyppy onkin sattunut ennen avioliittoa ja asia tuotu käräjille vasta Malakiaan avioiduttua. Tuomiokirjoissa pitäisi olla myös lapsen äidille langetettu sakko.

Sakkoa tuli myös kärjärauhan rikkomisesta. Nuorellaparilla on varmasti riittänyt keskustelua näistä tapahtumista, mutta sopu saavutettiin ja perheen elämä vakiintui.

Aikaisemmin räätälit kiersivät taloissa tekemässä työtään. Ompelukonetta ei niin vain kuljetettu talosta toiseen. Räätäliille tuli tarve kiinteään toimipaikkaan. Oma tupa rakennettiin 1871 Lavian kirkonkylään, Rankoselta vuokratulle Ahteenmaa-nimiselle tontille. Vuokrasopimuksessa, joka tehtiin 50 vuodeksi sovittiin näin:

Tämän kautta arenteeraan minä Kratari Malakias Lindforsille se maa joka on erinänsä Lukkarin vanhasta tondista maantiään ja Hesson talon karjatiään välillä ja saa Lindfors rakenta sitä millä tavalla hän tahto seuravaisia ehtoja vastaan nimitäin Lindfors tekke talon verovuoasitain talon kaikki rättihousut ja paltoon paikaukset mitä talossa tarvitaan talon ruuvalla Tämä kontrahti on seisova 50 vuoata tästä päivästä kuin hänen oma kätisellä pumerkillä vavistetaan

Susikoskella se 2 päivä Kesäkuuta 1871

lisak Rangonen

Tämän kontrahdin kanssa olen tyytyväinen ja tahdon sen täyttää

Malakias Lindfors

Bevitna

Richard Gronholm

Volmar Strömsten

Tämän kaupan arenteraan minä allekirjoitettin
Kraatarin Matthias Lindforsilla ja maa joka
on vieränsä Lehtarin vanhasta tontista
maentiaän ja Heijon talon harjatuään
välillä ja jaa Lindfors nauttia josta
rakenta jota mittä tavalla hän tähtö
Suuravaisia ehtoja vastaan nimittäin että
Lindfors tekke talon sevo vuokasitään
käiti rotti koukut ja palkon paikkakkeja
mista tähtöjä tavataan talon ruuvalla
Tämä kotteakki on feistova 50 ruokasta
Vasta päivällä hän hänen oma kätefelle
puumerkillä varistetaan

Jusikokella j 2. päivä Heinäkunta 1847
Isak Raugonen
L

Tämän kotteakkin kanssa olen
lylyvainen ja tähtöjen joo tähtö
Matthias Lindfors
L

Beritmaa
Richard Cronholm
Votmar Stensten
H

Kuten
kuvasta
voi
havaita,
on

kauppakirjan laatinut jompikumpi todistajista ja sekä vuokranantaja että vuokralainen vahvistaneet sen allekirjoituksen sijaan puumerkillään. Kirjoitustaito ei siihen aikaan ollut ihan kaikkien kansalaisten hallussa, eikä asiakirjojen laatiminenkaan ollut niin yksikertainen asia, etteikö ammattiapua olisi tarvittu.

Tontille, joka oli kooltaan 4 aaria (400 neliömetriä), rakennettiin kraatarin tupa. Siihen

muuttivat Malakias, Karoliina ja heidän 3 lastaan. Neljäs lapsi Amanda syntyi uuteen tupaan 1873, mutta kuoli jo yksivuotiaana. 1800-luvun loppuvuodet kuuluivat työn ja lasten kasvatuksen merkeissä.

Kuva vuosisadan vaihteen kylänraitista kertoo, että puhelin on jo tullut Laviaan. Kolmas talo vasemmalla puolella on Malakias Lindforsin talo. Ensimmäinen vasemmalla on kauppias Lindströmin talo, toinen Elomaan leipuriliike.

Ammatillisesti oli tietysti merkittävää se, että vuonna 1871 itsenäistyneen Lavian väkiluku kasvoi 1800-luvun jälkipuoliskolla hyvin nopeasti. Tosin herrasväkeä ja talollisia, joille olisi saanut valmistaa useampiakin pukuja, oli aika niukasti.

Pieni kraatarin tupa tyhjeni vuosisadan loppua kohti. Karoliina kuoli 1887 vain 46-vuotiaana, lasten ollessa jo rippikouluiän ohittaneita. Lapsista vanhin, Johanna avioitui työmies Taavetti Ananias Kristianinpoika Pajusen kanssa ja muutti Karkkuun 1886. Karl avioitui Wilhelmiina Juhontyttären kanssa 1888. Tekla, nuorin lapsista, luultavasti asui kotona hoitaen isänsä taloutta kunnes lähti vuonna 1894 Helsinkiin kouluttautuakseen kättilöksi. Kun Karl kutsuttiin vakinaiseen palvelukseen Turun tarkk`ampujapataljoonaan vuonna 1898. Malakias olisi jäänyt yksin tupaansa.. Luultavasti Wilhelmiina muutti kolmen pienen lapsensa kanssa kraatarin tupaan hoitamaan Malakiaan taloutta.

Maaseudun käsityöläiset ja säätyläiset 1800-luvulla

1800-luvun Suomi oli sääty-yhteiskunta, jossa ihmisen asema perustui hänen syntyperäänsä. Suomen säätyjärjestelmä oli peräisin Ruotsin vallan ajalta, eikä maan muuttuminen Venäjälle kuuluvaksi suuriruhtinaskunnaksi muuttanut tätä järjestelmää, jonka mukaan valtaa yhteiskunnassa käytti neljä säätyä; aatelisto, papisto, porvaristo ja talonpojat.

*1800-luvulla Suomessa yhteiskunnalliset erot aateliston, papiston ja porvariston välillä lievenivät vähitellen, kun taas ero näiden ryhmien sekä toisaalta talonpoikien ja mihinkään säätyyn kuulumattomien välillä pysyi ****

astasi kuitenkin vain osapuilleen vanhaa säätyjakoa, sillä joillekuille talonpoikaista syntyperää olevillekin avautui mahdollisuus nousta säätyläisten joukkoon joko opiskelemalla oppikoulussa ja yliopistossa taikka taloudellisen yritteliäisyyden avulla. Oli myös ihmisryhmiä, joita pidettiin säätyläisinä, vaikka heillä ei ollut äänioikeutta minkään säädyn vaaleissa; sellaisia olivat esimerkiksi monet maaseudulla asuvat virkamiehet kuten kihlakunnantuomarit sekä erityisesti kaikki säätyläissukujen naisjäsenet.

Säätyläiset rahvaasta erottavia tekijöitä olivat ennen kaikkea sivistystaso, joka tosin usein käsitettiin hyvin ulkonaisesti, sekä pukeutuminen, kirjallinen harrastuneisuus, käyttäytyminen, oma säätytietoisuus, ylemmyys ja ruumiillisen työn tekemättömyys. Vielä 1860-luvulla suurimmassa osassa Suomea kieli erotti säätyläiset ja rahvaasta. Säätyläiset puhuivat ruotsia, rahvas yleensä suomea, paitsi eräillä täysin ruotsinkielisillä

rannikkoseuduilla. Vuosisadan lopulla osa säätyläisistäkin puhui jo suomea, Samaan aikaan myös venäjän kielen käyttö yleistyi Termiä säätyläiset käytetään myös rajatumasta ryhmästä, 1800-luvulla kasvaneesta aatelittomasta virkamies- ja yrittäjäväestöstä, joka oli yllä kuvatulla tavalla myös sivistyneistöä ja herrasväkeä.

Lindforsit olivat siis maaseudun säätyjen ulkopuolista väestöä, jolla ei ollut merkittävää omaisuutta eikä valtaa paikallisyhteisössä. He eivät kuitenkaan olleet sivistymättömiä ja kouluja käymättömiä. Malakiaan lapsista ainakin Karl ja Tekla suorittivat kansakoulun. Tekla koulututtui kättilöksi. Siihen aikaan naisille ei ollut moniakaan uramahdollisuuksia. Osoittaa suurta avarakatseisuutta ja rohkeutta lähteä Laviasta Helsinkiin kättilön oppiin.

Kraatari joutui työssään kiertämään kylillä ja asumaan taloissa, joissa suoritti talon tarvitsemat kraatarin työt. Tämä merkitsi sitä, että kraatari, kuten muutkin taloissa kiertävät käsityöläiset tunsivat hyvin pitäjän väkeä, kuuli kylillä tapahtuneesta ja kertoi muualla kuulemastaan.

Kraatari joutui myös ylläpitämään liikesuhteita kaupunkien kangasliikkeisiin. Näin hän oli paremmin perillä siitä, mitä kaupungeissa ja maailmalla tapahtui, tavallisella rahvaalla ei asiaa kaupunkeihin ollut kuin joskus markkinapäivinä, jos silloinkaan.

Vuosisadan vaihteeseen tultaessa yhteiskunta muuttui nopeasti mm. koululaitoksen laajenemisen, liikenneyhteyksien kehittymisen ja elinkeinorakenteen muutoksen vuoksi. Ei ollut mahdotonta, että käsityöläisen lapsi nousi sivistyneistöön. Tällaisia kyläräätäleiden poikia olivat mm. Suomen Kommunistisen Puolueen johtoon nousseet Otto Wille Kuusinen ja Armas Äikiä. Väinö Linnan Täällä Pohjantähden alla-teoksessa esiintyvä kyläräätäli Halme taas oli sosialidemokraatti. Lindforsien aatemaailma oli, toisin kuin edellisten, porvarillinen.

Sortokausi

Helmikuussa 1899 Venäjän keisarin ja Suomen suuriruhtinaan Nikolai II antoi säädöksen, jonka mukaan sellaisten yleisvaltakunnallisten lakien säätämisessä, jotka säädetään Venäjän lainsäädäntöjärjestyksessä, on uomen valtiopäivillä vain neuvoa-antava rooli eikä niiden kielteinen lausunto estäisi lain voimaanastumista myös Suomessa. Tämän koettiin olevan salassa valmisteltu valtiokaappaus Suomen perustuslakia vastaan. Manifesti herätti sekä passiivista että aktiivista vastarintaa, joihin kuuluneet toimet Suuren adressin ohella tekivät ihmiset tietoisiksi perustuslaeista ja Suomen valtio-opista.

Suuri adressi noin 523.000 nimellä varustettuna, sekä uutta asevelvollisuuslakia vastaan suunnattu adressi, johon kerättiin noin 473.000 allekirjoittajaa. Adressien kautta maan johto sai mukaansa, ja samalla "herätti" koko kansakunnan. Adressin allekirjoittivat muiden lavialaisten ohella Malakias, Karl ja Wilhelmiina Lindfors.

Malakias Lindfors
Päättäjä
Karl Lindfors.
Päättäjä.
Wilhelmiina Lindfors
Päättäjän vaimo.

Malakias, Karl ja Wilhelmiina Lindforsin allekirjoitukset keisarille osoitetussa suuressa manifestissa. Wilhelmiinan ja Karlin allekirjoitukset ovat niin samanlaiset, että voi epäillä toisen heistä kirjoittaneen molempien puolesta. Karl on vuonna 1899 ollut Tarkk'ampujapataljoonassa, mikä ei ole estänyt allekirjoittamasta.

Taatana Laviassa

Vuosisadan vaihtuessa Karl palasi asepalveluksesta ja ryhtyi jatkamaan isänsä ammattia. Malakiaalle olivat koittamassa eläkepäivät, kun työlle oli jatkaja. Malakiaan tytär Tekla on muuttanut Karjalan kannakselle, Antrean pitäjään ja avioitunut kauppias Antti Kiiskin kanssa. Hän kutsui isänsä tutustumaan uuteen kotiseutuunsa ja vävyynsä. 67-vuotiaana ikämiehenä Malakias matkusti Antreaan. Matkan teko oli tuolloin jo helppoa, pääsihän Karkusta junalla Tampereelle ja sieltä **bai hyvinkäälle ?** jossa voi vaihtaa Viipurin junaan.

Antreasta Malakias kirjoitti kotiväelle Laviaan pyytäen tulemaan junalle vastaan. Samaan kirjeeseen Tekla jatkaa, että on ikävää, että pappa ei viihdy kauemmin, vaikka on kuukauden lupa olla matkalla. Imatrallakin käydessä oli ollut kova pyry, ettei sielläkään ollut muuta hauskaa kuin että näki mahtavan kosken. Antrean matkalla poikettiin myös Viipurissa, jossa otettiin Malakiaasta valokuva.

Kotiin palattuaan Malakias saattoi huokaista, olla suorastaan tyytyväinen siihen, miten

elämä oli mennyt. Tekla oli hankkinut ammatin ja avioitunut kunnan miehen kanssa. Karl oli suorittanut sotaväen ja palannut Laviaan jatkamaan isänsä ammatissa. Ainoa murheen aihe oli vanhimman lapsen, Johannan perhe. Johannan kuotua 37-vuotiaana keuhkotautiin jäi vävy David Ananias Pajunen seitsemän 1 - 13-vuotiaan lapsen huoltajaksi. Lasten äitipuoleksi löytyi kuitenkin Hilma ja perhe ryhtyi suunnittelemaan muuttoa Karjalaan, ehkä Teklan houkuttelemana.

Maailma oli muuttumassa, vaikka muutos ei ehkä Lavian kirkonkylässä vielä näkyntykään. Sanomalehdistä saatiin lukea kotimaan ja suuren maailman tapahtumista. Lindforsilla luettiin ehkä tamperelaista Aamulehteä tai porilaista Satakuntaa. Ensimmäiset autot nähtiin Tampereella jo 1902 ja Porissa 1907. Vielä hurjempia uutisia kuului maailmalta, amerikkalaiset Wrightin veljekset olivat valmistaneet ilmaa raskaamman lentävän koneen vuonna 1903.

Eduskunta

Suuri sota

Malakiaan viimeiset vuodet olivat raskaita niin Malakiaalle kuin Kallelle ja Wilhelmiinalle, joiden luona hän asui. Syyskuussa 1923 Kalle kertoi kirjeessä Teklalle taatan voinnista : "Taata on ollut jo yhdeksättä viikkoa paitasillaan, hän nukkuu enimmäkseen osat ajasta toisinaan syö vankasti mutta pitää väliin päivän pari paussiaki mutta vaikka ruoka ja lepo onki parhaat lääkkeet niin yhä hän heikkenee että käy yli ymmärryksen, että semmoisena kun hän jo on, tälläki kertaa täytyy syöttää ja juottaa, ei hän enää siihenkään pysty, sänkystä hän kyllä voi nousta mutta syödä ei osaa, mutta luulen että ei hänen enään tarvitte kauan tuota valotonta elämäänsä jatkaa, eikä se meitillekään muuta ole kuin kärsimystä mutta koittakaamme häntä sittenki rakkaudella hoitaa loppuun asti."

Malakias Lindfors eli korkeaan 87 vuoden ikään ja kuoli kotonaan 1.1.1924. Hän ehti elinaikanaan kokea suuret nälkävuodet, kansallisuusaatteen nousun, Suomen varhaisen teollistumisen, Vapaussodan ja Suomen itsenäistymisen. Hänen nuoruudessaan kuljettiin kaupunkiin hevoskyydillä, sitten junalla ja viimeisinä vuosinaan hän ehti nähdä Lavian kyläraitilla autonkin.

Malakiaan jälkipolvet

Seuravassa on yksinkertainen taulukko Malakias ja Wilhelmiina Lindforsin jälkipolvista. Malakiaan ja Karoliinan saivat neljä lasta, joista aikuisikään eli kolme. Lapsenlapsia siunaantui 13, joista 12 eli aikuisikään. Tätä kirjoitettaessa vuonna 2020 on elossa enemmän kuin 50 Malakiaan ja Wilhelmiinan jälkeläistä, joista nuorimmat ovat jo seitsemättä sukupolvea. Jälkeläisistä valtaosa on Suomessa, mutta heitä on myös Sveitsissä, Espanjassa ja USA:ssa.

Johanna Lindforsin ja Taavetti Pajusen jälkipolvet:

Svante Pajunen , puoliso Elsa ei yhteisiä lapsia

Impi Pajunen , avioitui Pekka Lavikaisen kanssa
Yrjö Lavikainen avioitui Paula Erhon kanssa

Markku Lavikainen avioitui Rea Häkkisen kanssa
Olli-Pekka Lavikainen
Teemu Lavikainen
Jorma Lavikainen

Päivi Lavikainen

Paula Lavikainen avioitui Eino Hirvosen kanssa
Kari Hirvonen

Tyyne Pajunen avioitui Albert Tuomen kanssa, ei lapsia
2. avioliitto Erkki Leskisen kanssa
Lapset ?

Paavo Pajunen, ei tarkempia tietoja

Aino Pajunen, kuoli 1918

Lauri Pajunen, avioitui Olga Luukkosen kanssa
Lauri Pajunen, kuoli 1923
Sakari Pajunen avioitui Katriina Pikaraisen kanssa
Jyrki-Ville Pajunen avioitui Ann Louise Francisin kanssa
Gillian Liisa Pajunen
John Henry Pajunen
Irma avioitui Matti Haukemaan kanssa
Riitta Haukema
Kari Haukema
Kirsti-Liisa Pajunen
Leuto Pajunen kuoli 1899

Karl ja Wilhelmiina Lindforsin jälkeläiset ottivat Niinikoski-nimen

Impi Karoliina Niinikoski avioitui Aarne Tuomiston kanssa

Lauri Olavi Niinikoski (isä Lauri Lehtonen) avioitui Hilikka Ropon kanssa
Sirku Niinikoski avioitui Tuomo Ruoholan kanssa
Mari Ruohola , k. 1967
Elina Ruohola avioitui Pasi Pohjolan kanssa
Linda Pohjala
Esa Ruohola avioitui Kati Jokisen kanssa
xx Ruohola

Tomi Ruohola k.1976 Tapio
Niinikoski avioitui Ulla Mannelinin kanssa
Lotta Niinikoski avioitui Vassilis Grammatikopouloksen kanssa
Aleksia Grammatikopoulos
Ilias Grammatikopoulos
Leena Grammatikopoulos
Kaisa Niinikoski avioitui Gregor Würznerin kanssa
Matthieu Würzner
Ludovic Würzner

Risto Niinikoski avioitui Marjukka Ylisen kanssa

Riikka Niinikoski
Emilia Limnell (isä Vesa-Matti Mattanen)
Esteri Limnell (isä)
Lapset Tommi Heteen kanssa
Jopi Helle
Juulia Helle

Miikka Niinikoski avioitui Laura Hermusen kanssa

Olli Niinikoski

Niinikoski) Antti Niinikoski avioitui Sinimeri Mäkisen kanssa (2. puoliso Synnove Karvinen-

Noora Niinikoski
Priss (isä Kris Kylven)
Lapsi Sasu Haanpään kanssa
Martti Haanpää
Nuutti Niinikoski

Impi ja Aarne Tuomiston lapset

Juho Tuomisto avioitui Aino Honkosen kanssa
Anu Maija Tuomisto avioitui Keijo Kalvaksen kanssa
Kia Kalvas
Kimi Kalvas

Matti Tuomisto avioitui Kati Kilpisen kanssa
Teresa Tuomisto

Saara Tuomisto

Jaakko Tuomisto avioitui Liisa Sivanderin kanssa
Anneli Tuomisto, 1. aviomies Taisto Lehtinen, 2. aviomies Erkki Byman
Tiina Tuomisto avioitui Rafael Mendozan kanssa
Noelia Mendoza Tuomisto avioitui German Arranzin kanssa
Daniel Arranz Medoza
Kira Arranz Mendoza
Rauol Mendoza Tuomisto
Olli Tuomisto avioitui Kirsi-Maria Vuoren kanssa
Jenni Tuomisto

Eino Ilmari Malakias Avioitui Ida Hilja Stenmanin kanssa
Kerttu Niinikoski avioitui Aulis Seppälän kanssa

Erkki Seppälä avioitui Kerttu Setälän kanssa
Timo Seppälä avioitui Kirsi-Mari Kemppaisen kanssa
Stella Seppälä
Jona Seppälä
Matti Seppälä

Pekka Niinikoski avioitui Liisa Ahlforsin kanssa
Harri Niinikoski
Hannu Niinikoski
Juha Niinikoski

Lauri Henrik avioitui Olga Turusen kanssa
Heikki Niinikoski

Juha Niinikoski avioitui Marita Laurikon kanssa (2. puoliso Eivor Ann-Sofi Lindfelt)
Tuomas Niinikoski
Ulriikka Niinikoski
Saara Niinikoski
Jussi Niinikoski

Markku Niinikoski avioitui Toini Norrkniivilän kanssa
Sanna Niinikoski
Kati Niinikoski
Veikko Niinikoski
Pirkko Niinikoski avioitui Eero Rädyn kanssa